

Ionuț RITEȘ

Cu picioarele pe Pământ

ediție completă

Povestea pelerinajelor mele în Sfântul Munte Athos

EDITURA

Cuprins

Prefață	5
O carte-mărturie și mărturisitoare, spre folosul cititorilor săi	11
Cuvânt înainte.....	17
De ce această mărturisire de credință?	19
Prima întâlnire cu Sfântul Munte Athos.....	25
Sfântul Munte a fost creștinat de Maica Domnului	29
Ortodoxia este calea spre mântuirea sufletului.....	31
Teoria reîncarnării este periculoasă.....	37
Puterea preotului.....	41
Cum schimbăm lumea? Cum o scăpăm de demoni?	43
Când vom fi smeriți, le vom avea pe toate.....	45
Cum cad frunzele uscate, așa cad cei slabi din Ortodoxie	49
Dumnezeu nu se va supăra dacă Îi respingi un vis.....	55
Dacă te smerești, te încununezi.....	59
Ortodoxia este o potecă îngustă, greu de ținut	61
Fiți înțelepți ca șerpii și blânzi ca porumbeii	67
Conștientizarea morții este un lucru bun	73
Închinarea la idoli și închinarea la icoane	79
Mândria este marea problemă a acestei lumi.....	83
Tot ce vine prin gura duhovnicului, de la Dumnezeu vine.....	91
Nu omul e rău, ci cine îl controlează pe om	95
Morala și credința creștină sunt valori naționale	97
Fiind rupt de lume, arzi etape în evoluția spirituală.....	99
Alungați-l pe Noroc din viața voastră!	103
Viața fără Dumnezeu este de neconceput.....	107
Lucruri neștiute despre cerșetorie	111
Prietenii mei de dincolo	115
Cum l-am supărat pe Sfântul Ioan Botezătorul	117
Icoana ne-a urmărit cu privirea	121
O minune doar pentru mine.....	123
Sfinții stau unde vor ei	125
Icoanele cer respect și dau dragoste!.....	129
Chemarea Sfintei Parascheva.....	133
Puterea spovedaniei și a împărtășaniei.....	135
Călătoria interioară, pe urmele Maicii Domnului	137

Atacul de panică poate reprezenta efectul nelăsării în voia lui Dumnezeu	139
Câți ani ai?	141
Manifestarea Harului	143
Cu sfinții la gât	145
Secrete călugărești	147
Naționalismul este o necesitate	149
Voi încerca... ..	151
Denaturarea învățăturilor lui Hristos	153
Despre simțuri – „a-L simți pe Dumnezeu este un dar”	155
Despre a avea dreptate – „cearta nu este războiul oamenilor, ci al duhurilor”	161
Despre Botez – „lipsa Botezului complet este un handicap spiritual”	165
Despre smerenie – „milostenia are legătură cu cel ce dă, nu cu cel ce primește”	171
Despre post – „Dumnezeu a pus omul la post chiar și în Rai”	177
Despre femeie – „excesul de dragoste al femeii este dat ca bărbații să se poată umaniza”	181
Despre preoți – „nu noi schimbăm lumea, Dumnezeu o face”	187
Despre recoltarea de organe – „o greșeală ca aceasta s-ar putea să te coste veșnicia”	191
Despre accidente, boală și bătrânețe – „acestea sunt semne că oricând se poate termina totul ca și cum nu ar fi fost”	195
Despre unitatea Ortodoxiei – „minunile Ortodoxiei se întâmplă cu aceeași frecvență și pe calendarul cel nou”	197
Minunea închinării la Maica Domnului – „închinăciunile reprezintă răstignirea împreună cu Hristos, învierea și înălțarea”	201
Minunea de la Kato Xenia – „nu te tulbura, ai văzut-o pe Maica Domnului”	203
Despre legile pământești și legile divine – „cele zece porunci sunt legi antidestructurare umană”	207
Oportuniștii încearcă să intre pe ușa din dos a Bisericii	211
Despre situația actuală – „forțele întunericului sunt din ce în ce mai puternice”	213
Părinții români din Sfântul Munte Athos, Către poporul drept-credincios român	217
Întrebări și răspunsuri – „mai bine excomunicat din neadevăr de o mie de ori decât o singură dată eretic”	225
Câteva cuvinte despre trecutul Sfântului Munte Athos	249
În loc de încheiere	252

De ce această mărturisire de credință?

Nu cu mult timp în urmă am așternut pe hârtie aventurile mele și ale colegilor mei pe care le-am trăit în cei peste douăzeci de ani de parașutism de performanță. Așa a văzut lumina tiparului cartea „Cu capul în nori”. La vremea respectivă eram cu capul în nori și la propriu, și la figurat, vedeam viața cu ochi de bărbat plin de tentații lumești. Am experimentat toate nebuniile legate de saltul cu parașuta sfidând, de multe ori, moartea. Fără mustări de conștiință, fără regrete, fără teamă. Până la un moment dat însă, pentru că satisfacțiile erau întotdeauna limitate, iar bucuriile treceau repede. Adică exact cât dura zborul și, eventual, obținerea unei performanțe. Bucuria recordului sau a aterizării cu precizie nu țineau mai mult de trei zile. Eram însă mândru și încrezător în forțele proprii. Foarte mândru, deși, undeva, în sufletul meu, simțeam că lipsește ceva. Era un gol ce nu putea fi umplut cu nimic din ceea ce viața îmi putea oferi.

Aproape de fiecare dată mi-am imaginat, înaintea unei competiții, locul pe podium. La finalul ei mă întrebam: sunt bun că am câștigat concursul? Sunt prost că l-am pierdut? Mi-au trebuit ani de zile să conștientizez că dețineam informațiile cu referire la finalul acțiunii

dar că, în fapt, nimic nu îmi aparținea. Nu eram bun dacă obțineam primul loc și nu eram prost dacă pierdeam. Pur și simplu primeam regulat mici cadouri de care să mă bucur, daruri de care nu eram conștient niciodată. În consecință, nu mulțumeam niciodată. De ce s-o fac? În această stare de confort interior și de ignoranță am călcat pentru prima dată pe pământul Sfântului Munte Athos, imediat după trecerea la cele veșnice a părintelui Gheron Iosif Vatopedinul. Eram plin de orgolii, slavă deșartă, impresii excepționale despre mine, plin de ură față de dușmani, neîmpăcat cu toată lumea și cu încă multe altele în suflet, adică „cu capul în nori” și cu sufletul împovărat, nicidecum „cu picioarele pe Pământ”.

„Cu picioarele pe Pământ” reprezintă o mărturie a revelației pe care am trăit-o la Sfântul Munte Athos, revelație care a constat în conștientizarea stării de fapt că nimic nu ne aparține și că totul este dăruit, în cele mai multe cazuri, ca să nu zic fără excepție, nemeritat. Revenit la Sfântul Munte, înarmat cu cartea „Cu capul în nori” pentru a o dărui prietenilor, nu mică mi-a fost mirarea când un părinte de-al nostru mi-a spus, într-o dimineață: „Ionuț, ai scris o carte care se cheamă «Cu capul în nori». Următoarea ta carte se va numi «Cu picioarele pe Pământ» și va cuprinde învățăturile primite la Sfântul Munte Athos”. Văzându-mi mirarea din priviri, mi-a mărturisit că el este doar un mesager. Treaba asta m-a pus pe gânduri și, recunosc, cu mare greutate m-am așezat la masa de scris. Au trecut luni, chiar ani, până m-am mobilizat. Un freamăt interior nu mi-a permis să-mi limpezesc gândurile. E ușor să așterni pe hârtie niște evenimente lumești hilare sau periculoase pe care le-ai trăit cu intensitate maximă, cu nebunia specifică celor care își testează mereu limitele. Dar să scriu despre învățăturile lui

Dumnezeu este infinit mai greu. Cu atât mai mult cu cât nu am o pregătire temeinică în domeniu. Fără să vrei te întrebi „cine sunt eu să fac acest lucru?”, dar poate că tocmai această naivitate într-un domeniu atât de sensibil reprezintă un avantaj. Poate că multe dintre trăirile mele sincere, adevărate, de la Sfântul Munte Athos coincid cu ale celorlalți pelerini. Poate că printre cei care vor citi cartea se află persoane care, din diverse motive, n-au ajuns niciodată la Muntele Athos deși și-au dorit acest lucru. Iar dacă prezentarea mea stângace a învățăturilor primite acolo va reuși să le potolească dorința de cunoaștere, atunci aceste rânduri și-au atins scopul. Și nu, nu e un dar din partea mea, este un dar din partea lui Dumnezeu pentru toți credincioșii. Eu sunt, la rândul meu, doar un mesager.

Cartea reprezintă o sinteză a sfaturilor primite de la părinții noștri – îi voi numi așa pe tot parcursul cărții - spre îndreptarea sufletului și câștigarea mântuirii. Nu le voi menționa numele, mi-au subliniat că importante sunt mesajele pe care ei le transmit, nu persoanele lor. Un alt exemplu din partea lor, ca o lecție de modestie și de smerenie. Sper ca aceste rânduri să ajungă în inima celor care încă nu au avut șansa discuțiilor până spre dimineață cu părinții athoniți, ocazie cu care să conștientizeze că ne aflăm în ceasul al doisprezecelea și că profețiile încep să prindă contur, cu speranța că vor prinde curaj și înțelepciune în lupta cu cel potrivnic.

Sunt convins că prezența Maicii Domnului pe toată perioada pelerinajului este cea care a determinat transformarea pe care o trăiesc de atunci încolo. Părinții mi-au deschis ochii, mi-au deschis inima, m-au ghidat și, cu cuvintele lor pline de înțelepciune, mi-au arătat ceea ce în lumea noastră tumultuoasă e greu să poți simți și înțelege. Prezența în Sfântul Munte a Maicii Domnului

Prima întâlnire cu Sfântul Munte Athos

ălătoria mea duhovnicească a început într-o vară toridă, când eram împreună cu familia în concediu, în Grecia, undeva în apropierea Salonicului, cam la 100 de kilometri de Sfântul Munte Athos. Auzisem câteva istorii din și despre lăcașul sfânt, pe care oricum nu le credeam și le priveam cu multă circumspecție, zâmbind neîncrezător. Sistemul educațional și mediul în care am trăit mi-au imprimat o viață din care cu greu puteam întrezări și o altă formă de a trăi, cea duhovnicească, în care materia să nu mai aibă o atâta însemnătate. Ajuns în Portul Ouranopolis, am trăit senzația unei mari granițe. Dar nu o graniță fizică, ca și cum ai pași într-o altă țară, ci o graniță care te desparte de o altă lume, compusă din alte elemente, cu altfel de oameni, cu un altfel de aer, cu o altfel de lumină. Totul era diferit față de ceea ce cunoscusem până atunci.

Eram trei adulți și trei copii și, deși aveam permisele de acces, am ratat călătoria, vaporul plecase fără noi. Urma să pășim pe pământul sfânt cu o zi întârziere. Supărați, aflăm că o cursă rapidă se pregătește să plece, dar rezervările se fac cu

este deja una binecunoscută. Istoriile și relatările sunt nenumărate și accesibile oricui. De aceea recomand, în special celor sceptici, așa cum eram eu cândva, să ajungă la Sfântul Munte, fie doar din simplă curiozitate, ca să simtă Harul Maicii Domnului, aici, în locul în care intensitatea sa este maximă. Acest fapt aveam să-l descopăr și eu la prima vizită făcută în Sfântul Munte Athos. Întâi a fost vorba de o oportunitate de a ajunge acolo, am plecat mai mult dintr-o curiozitate, a fost o șansă la care nu mă gândisem înainte. Pasul către munte și, implicit, începutul călătoriei mele spre vindecarea sufletului, a fost făcut la modul inconștient. Se vede treaba că ceva în sufletul meu a rezonat cu acele locuri sfinte pentru că multă vreme m-am întrebat care e dorința interioară care mă cheamă înapoi de fiecare dată. Aici am găsit acel ceva care să-mi umple golul din suflet. Cred că același răspuns se regăsește și la părinții care ajung la Sfântul Munte și nu mai doresc să plece de acolo. Este vorba de Harul Maicii Domnului, care se trăiește pretutindeni în Sfântul Munte, cu o intensitate crescută, aproape perceptibilă, care îți relevă adevărurile și îți dă o stare de bucurie sufletească de care cu greu te mai poți despărți.

În prima călătorie, pe măsură ce corabia se apropia de țarm, starea mea emoțională creștea exponențial. Odată ajuns în portul Dafni, n-am rezistat, m-am aplecat și am sărutat pământul. Atunci am pierdut noțiunea timpului, iar acum, după atâta timp, cred că am simțit pentru câteva momente starea de veșnicie și de bucurie fără un motiv pe care să-l pot explica logic. Am primit la sosire un strop de har care s-a manifestat prin multe lacrimi și multe regrete asupra lucrurilor făcute și care nu mai suferă îndreptare. Cu inima deschisă, am început să văd adevărul ascuns în spatele altor forme de credință

și în spatele științelor divinatorii, care reprezintă, de fapt, noi forme de vrăjitorie. Mai mult, am prins curajul de a mărturisi adevărul și, am putut să văd drumul pe care trebuie să merg dacă vreau să obțin mântuirea sufletului. Importantă este călătoria, străduința, trebuie să încercăm neîncetat, chiar dacă drumul este greu, plin de obstacole și, de multe ori, cădem în păcatul deznădejdiei. M-am întors la Sfântul Munte Athos ori de câte ori am avut ocazia, cu aceeași nerăbdare cu care un însetat aleargă spre izvorul cu apă cristalină. Prietenii m-au întrebat cum împac învățăturile primite în Sfântul Munte Athos cu viața tumultuoasă din cel mai mare oraș din România. Cred că învățăturile se aplică firesc, dacă vrei să trăiești frumos. Aici am înțeles că Ortodoxia este mai mult decât o simplă teorie, este trăire în esența sa. Degeaba știi teorie dacă te comporti și gândești urât. Cine se poartă așa înseamnă că nu a înțeles nimic din învățăturile creștine. Dacă persoanele arțăgoase, prezente, duminică de duminică, la slujba din biserică consideră că au ajuns la un nivel înalt de cunoaștere, se înșală. Dacă persoana de la lumânări, care trăind în preajma preoților, urlă că nu ești îmbrăcat corespunzător considerându-se superioară, se înșală, de asemenea. Exemplele de acest fel se întâlnesc în multe locuri dar, din fericire, sunt și excepții. Ispitele, grele cândva, se pot depăși la un moment dat cu ușurință. Dar numai cu ajutor. Doar așa obținem liniștea sufletească. Astfel, ești liniștit și în mijlocul unui oraș agitat și în mijlocul părinților din Sfântul Munte Athos. Efectele se văd oriunde te-ai afla. Mântuirea sufletească nu ține de loc, ci de atitudine.

ceva timp înainte, așa că șansele să o prindem erau mici. Grecul ne spune că mai are doar șase locuri libere și că ar fi cazul să ne grăbim. Ne uitam unii la alții cu mirare, noi eram fix șase, și urcăm în șalupă cu gândul la mica minune recunoscută de către toți membrii grupului. Întâlnirea cu harul desprins din icoanele făcătoare de minuni a fost devastatoare pentru mine. Mi-era peste puteri să duc atât și, mai ales, consideram că nu merit să primesc atât de multă emoție pozitivă, atât de multă bucurie. Încercam să fiu bărbat, dar lacrimile îmi curgeau fără să le pot stăpâni. Cu fiecare pas începeam să înțeleg sintagma „Icoana făcătoare de minuni” și să-mi simt sufletul preaplin de o stare pe care cu greu o pot descrie. Părinții noștri, uscățivi de post și nevoițe, dar tari ca munții în duhovnicie, au fost cei după al căror model de viață am început să mă ghidez. Mulți dintre ei au fost oameni ca noi, unii cu familie, cu copii, alții cu funcții înalte, cu conturi grase în bancă. Ce i-a determinat să părăsească bunăstarea, confortul în care trăiau? Ce au găsit aici de au lăsat în urmă funcții, averi dobândite după mulți ani de învățătură? Cine îi ține aici și, mai ales, de ce? Multe întrebări mi s-au învârtit atunci în cap, oricum prea multe ca să primesc răspunsul pe loc. Am remarcat atunci că acești oameni fac eforturi enorme să se despătimizească. Nu pun gura pe carne, pe băutură, nu fumează, au renunțat la toate plăcerile lumești. Priveghează nopți în șir în rugăciune, au învățat să își iubească dușmanii. Ca să-i caracterizez cu vorbe lumești, aș putea spune că sunt bărbați adevărați, buni luptători cu propriile patimi. Nu degeaba Sfântul Munte Athos este supranumit și „fabrica de sfinți”. Părinții Sfântului Munte, pe lângă activitățile

duhovnicești, împletesc metanii, sculptează în lemn, pictează icoane, înregistrează cântece religioase, traduc și scriu cărți. Pe scurt, au și o bogată activitate culturală. Părinții noștri, ghizii pelerinilor, sunt totodată adevărate enciclopedii în istoria Sfântului Munte, sunt cunoscători în detaliu în ale istoriilor icoanelor făcătoare de minuni, precum și în ale minunilor săvârșite de Maica Domnului la Muntele Athos. Chilia „Intrarea în Biserica Maicii Domnului”, la acea dată, se afla în construcție, era aproape pe terminate. Cu acea ocazie l-am cunoscut pe părintele Pimen, care ne-a fost ghid în pelerinajul nostru. De atunci a devenit și sfătuitoarea noastră. Când l-am întrebat cum a reușit să construiască chilia, părintele mi-a dat un răspuns care mă pune pe gânduri și astăzi: „Cu Maica Domnului împreună!” Cum așa, părinte? Cum este posibil acest lucru? Atunci, părintele mi-a povestit că în fiecare dimineață privea agenda lucrărilor de construcție și din pricina faptului că erau foarte multe, le împărțea cu Maica Domnului. „Și asta timp de câțiva ani până la terminarea chiliei. Îi spunem Maicii Domnului: eu astăzi fac cutare și cutare lucru, iar cu celelalte lucruri din listă, te rog să mă ajuți. Și Maica Domnului l-a ajutat”. Tot ce a rugat-o, a dus negreșit la bun sfârșit în același timp cu părintele Pimen. Și mult a crescut evlavia părintelui Pimen la Maica Domnului. Acum, când a fost desăvârșit și ultimul detaliu al construcției care este de o frumusețe inimaginabilă, chilia oferă condiții foarte bune de găzduire celor care o vizitează.

În prima călătorie aveam să trăiesc și o întâmplare mai puțin obișnuită. Înainte să ne retragem, un părinte m-a rugat să îi dau telefonul să sune în țară, pentru o problemă serioasă. I-am

răspuns că nu este semnal, că mă chinui de când am venit să dau un telefon dar degeaba, nu merge. I-am întins telefonul, pentru a se convinge singur. Nu mică mi-a fost uimirea când am văzut cum în mâna părintelui revine semnalul, părintele sună, rezolvă problema, închide și, odată cu finalizarea convorbirii, telefonul devine, din nou, nefuncțional. Degeaba am stat în locul acestuia, liniuța de semnal se încapățâna să nu apară. E clar, mi-am spus în sinea mea, părinții de aici s-au obișnuit cu minunile, nu li se mai pare ceva uimitor, fac parte din firescul de zi cu zi al vieții lor. Am plecat din Sfântul Munte cu regretul părăsirii unui loc care deja, după prima întâlnire, făcea parte din ființa mea, din compoziția mea chimică. Am plecat fericit cum nu se poate descrie și cu promisiunea că voi reveni cât mai curând.

Sfântul Munte a fost creștinat de Maica Domnului

Sfântul Munte Athos din Grecia, numit pe drept cuvânt Grădina Maicii Domnului, este simbolul Ortodoxiei de pretutindeni în care conviețuiesc de veacuri monahi din toate țările ortodoxe, ca semn al unității și universalității credinței ortodoxe. Acest Sfânt Munte a fost mii de ani în întunericul închinării la idoli, întuneric din care a ieșit prin creștinarea de însăși Maica Domnului în timpul viețuirii Ei pe Pământ și a rămas drept capitala Ortodoxiei mondiale. Aici se află 20 de mănăstiri mari înconjurate de mai multe schituri și chilii, locuite numai de călugări care, cu smerenie, zi și noapte, prin muncă, post și rugăciune duc o viață monahală. Schitul Lacu, care are în centru Biserica Mare cu hramul Sfântului Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de Mir, se află pe teritoriul Mănăstirii Sfântul Pavel și datează de la începutul secolului al XVIII-lea. A fost și este locuit de călugări români, având în prezent 50 de viețuitori și un număr de 13 chilii și 3 în construcție. Chilia este o casă cu câteva camere de locuit în care se află un paraclis ca loc de rugăciune zilnică.

Comunitatea părinților români din Schitul Lacu, care nu au niciun fel de venit financiar, este așezată într-o zonă greu accesibilă vizitatorilor. Sunt multe lucruri de spus, dar, ar fi bine să le descoperiți singuri, venind la Sfântul Munte, unde să primiți harul Maicii Domnului izvorât din icoanele făcătoare de minuni. Niciun rând, oricât de frumos ar fi scris, nu poate descrie bucuria și pacea sufletească simțite în prezența harului Maicii Domnului.

Ortodoxia este calea spre mântuirea sufletului

În tinerețile mele, ortodox fiind prin naștere și botez, credeam că și restul religiilor - care, de asemenea, promovează concepte morale - sunt căi spre mântuirea sufletului. Și așa am crezut cu tărie până de curând. Am vrut să aflu de ce trebuie să rămân ortodox, așa cum mi se mai spusese, de ce aceasta este calea spre mântuirea sufletului, de ce se spune că este greșit să alegi alt drum. Eram convins că respectarea normelor morale dau sensul lucrurilor iar nu Cel care a creat lumea împreună cu Regulile Sale.

Un părinte duhovnic m-a dezmeticit, așa cum nimeni altcineva nu a reușit să o facă: Dumnezeu ne-a arătat, cel puțin în Ortodoxie, o exprimare vizibilă a faptului că acesta este drumul ales, că pe el trebuie să mergem, și că restul, oricât de moral ar părea, este înșelare. Pare bizar, cu atât mai mult cu cât personaje de diferite alte confesiuni privesc minunile Ortodoxiei cu ochii lor și nu le văd, nu le înțeleg și, mai rău, nici nu își pun întrebări de ce acestea se întâmplă. Evident, la o simplă trecere în revistă a acestor minuni este greu să le accepți, dar oricine dorește poate să le verifice. Și pe acest lucru doresc